

stadig ødslede paa hende. Foran den grønne Fajanceovn stod et Par Lænestole. Efter at Jytte havde tvunget Veninden til at lægge Overtøjet, tog de Plads her i Varmeskæret fra det aabne Ildsted.

Allerede paa Vejen derhen havde Meta lettet sit Hjerte og fortalt om den Forfølgelse, der havde tvunget hendes Mand bort fra Jerve.

„Povl havde tilsidst ingen betalende Patienter mere. Og Distriktslægegagen kunde vi ikke leve af, saa stor en Familie vi nu er. Beboerne gjorde ogsaa alt muligt for at faa ham afsat. Du begriber ikke, hvor onde Folk var. Der var ikke andet for os at gøre end at flytte væk. Det hele blev bestemt i Løbet af en Dag, du kender nok min Mand. Naar han har sat sig noget i Hovedet, skal det gøres med det samme. Jeg fik knap en Uge til at ordne Huset og pakke ind.“

„Men jeg forstaar ikke!“ sagde Jytte. „Hvad gjorde din Svoger — Præsten? Han har jo saa stor Indflydelse paa Befolkningen derovre. Og nu er han ovenikøbet bleven Kresens Rigsdagsmand. Han maatte dog kunne udrette noget!“

Meta skottede lidt skamfuld til hende.

„Min Svoger og min Mand er bleven Uvenner.“

„Naa!“

„Min Svoger er bleven saa forandret, siden Povl begyndte at offentliggøre sine Meninger. Han synes, det er en Frækhed af ham. De har jo ikke det samme Syn paa Religionen. Det mener da Povl, er Grunden. Og jeg veed saamænd heller ikke, hvad det ellers skulde være. I den sidste Tid saaes vi slet ikke.“

„Du maa give mig Lov til at triumfere lidt, Meta! Indrøm, at du var meget vred paa mig sidste Sommer, fordi jeg havde mine Tvivl om din Svogers Fordomsfrihed! Husker du vor lille Skærmydsel?“

„Jo. Og du kan tro, jeg har mange Gange tænkt paa dig. Det siger ogsaa min Mand, at du var alligevel den klogeste af os alle sammen. Det har naturligvis været en frygtelig Skuffelse for os, kan du nok forstaa, og naar jeg skal være ærlig, saa er jeg helst fri for at tale om min Svoger.“